

[Skytte.]

vilje paa det, da ogsaa Arbejdsgiverne efter min Mening gerne vil medvirke til, at der sikres deres Medhjælpere en rimelig Erstatning; Forhøjelsen er da endelig heller ikke større, end at den næppe vil paavirke Prisniveauet.

At Loven skulde have tilbagevirkende Kraft, gik jo alle ud fra i Fjor; og det vil være rimeligt, at vi i Aar opfylder de Løfter, der blev givet i Fjor.

Jeg vil saamænd gerne for mit eget Vedkommende sige, at jeg gerne saa, Staten dækkede hele den paagældende Difference. Det er jo rigtigt, som den ærede konservative Ordfører sagde, at vi er flere her i Folketinget end i Landstinget — man burde maaske have sagt, at vi i hvert Fald til Tider er flere her i Tinget end i det andet høje Ting —, men det er ikke sikkert, eller rettere sagt, det er vel tvivlsomt, at vi kan faa en Ændring paa det Punkt. Jeg mener paa den anden Side, at naar der er foretaget den Ændring, at Staten skal betale Halvdelen af Udgifterne, medens Resten stilles til Raadighed som et rentefrit Laan til Forsikrings-selskaberne og udlignes over en Aarrække, skulde der ikke være særlig store Vanskeligheder for de forsikringstagende forbundet med den Ordning, man nu er blevet enig om i Landstinget. Jeg gaar ud fra, at de Regler, hvorefter Forsikrings-selskaberne skal tilbagebetale det rentefri Laan, bliver saaledes, at de bevirker mindst mulig administrativ Gene for Selskaberne.

Tilbage er saa Spørgsmaalet om 13 Ugers Grænsen. Ministeren har ikke ment, at Spørgsmaalet om Dagpenge i Forbindelse med denne Grænse kan tages op til Løsning nu, og jeg bøjer mig for Ministerens Begrundelse derfor. Men fra alle Sider erkendes det, at der her er et Spørgsmaal, som bør tages op til Løsning, og jeg vilde gerne for vort Vedkommende tilføje, at vi gerne saa det løst hurtigst muligt; om det saa skal være igennem Sygekasseloven eller gennem Ulykkesforsikringsloven, eller eventuelt begge disse Love, maa afgøres bl. a. ud fra Hensynet til, hvad der er lettest at administrere.

Med disse Bemærkninger skal jeg tilsige mit Partis Medvirken til en hurtig Gennemførelse af det foreliggende Lovforslag.

Ragnhild Andersen: Lovforslaget om Ulykkesforsikring er en gammel Kending. Saavel i 1946 som i 1947 har vi i Foraarsmaanederne i et Udvalg drøftet Ændringer i denne Lov, og der har været Enighed om, at Loven som Helhed trængte til en gennem-

gribende Revision. Fra mit Partis Side har vi baade i 1946 og i 1947 gjort os til Talsmænd for betydelig Forhøjelse af Dagpengene, en Forhøjelse af Maksimum for Aarslønnen, og vi har begge Aar stillet Ændringsforslag for at faa den uretfærdige 13 Ugers Bestemmelse ud af Loven. Det er stadig vor Opfattelse, at Ulykkesforsikringsloven maa affattes saaledes, at den betyder en virkelig Tryghed for de Tusinder af Mennesker, som beskæftiges ved Produktionen og hver Dag løber Risiko for at komme ud for en Ulykke.

Ulykkesrisikoen er paa en Række Arbejdsomraader meget betydelig. Jeg har allerede ved tidligere Lejligheder fremhævet, at dette Forhold i Særdeleshed skyldes, at vor Arbejderbeskyttelseslovgivning er saa forældet og utidssvarende, som den er. Jeg er ikke i Tvivl om, at Antallet af Arbejdere, som kommer til Skade, kunde nedsættes betydeligt, hvis vi havde et tidssvarende Arbejdstilsyn og en virkelig Arbejderbeskyttelseslov. Jeg er ikke i Tvivl om, at mange Sorger og Bekymringer i Hjemmene og mange Udgifter for Staten kunde spares, i det Øjeblik man fik gennemført en saadan Lov. Jeg benytter derfor Lejligheden til endnu en Gang at opfordre den højtærede Socialminister til hurtigst muligt at stille Forslag om en Arbejderbeskyttelseslov.

Ulykkesforsikringsloven har ligesom sidste Aar først været forelagt i Landstinget og har dèr været Genstand for en større Udvalgsbehandling. Det er glædeligvis under Udvalgsarbejdet lykkedes at gøre Ministerens oprindelige Forslag, der indeholdt adskillige Fremskridt, endnu bedre, idet Erstatningsniveauet for Dagpenge er hævet fra to Trediedele til tre Fjerdedele. Der er ogsaa opnaaet andre Forbedringer, f. Eks. Forbedringer for Fiskerne, idet man har taget Hensyn til de Ønsker, der er kommet fra Fiskernes Ulykkesforsikring. Dagpengene er med det Forslag, der foreligger her i Dag, naaet et godt Stykke op i den rigtige Retning, og det glæder mig, som baade i 1946 og 1947 var Ordfører for mit Parti, at de Synspunkter, vi har fremført i saa Henseende, og det Arbejde, vi har udfoldet for at faa Dagpengene forhøjet, har frugtet.

Jeg siger udtrykkeligt „i den rigtige Retning“, for som det allerede er sagt af mit Partis Ordfører i Landstinget, kan vi ikke erklære os tilfreds med de foreslaaede Dagpenge; vi kan først være tilfreds den Dag, Dagpengene er lig med den tabte Arbejdsfortjeneste. Det er ikke noget urimeligt Krav, det er et simpelt Retfærdighedskrav, at en Families — og det drejer sig jo i de